

AJUDANT A VIURE

Preguem pels capellans

Amb motiu dels 150 anys de la mort de Joan Maria Vianney, el Sant Rector d'Ars, el Papa ha convocat la comunitat catòlica a viure un any especialment centrat en la promoció d'un compromís de renovació interior dels capellans per tal que el seu testimoni evangèlic en el món actual sigui més intens i incisiu. Ho fa des del convenciment del do immens que suposen els capellans, no tan sols per a l'Església sinó per a la humanitat.

No desconeixem defectes i fragilitats en capellans i bisbes, però haurem de reconèixer amb admiració i agraïment els esforços apostòlics de la immensa majoria d'ells, el servei infatigable i amagat i els mil actes d'aquella caritat que no exclou ningú. Donem gràcies per la fidelitat entusiasta de tants d'ells que, malgrat les dificultats i incomprensions, perseveren en la seva vocació d'«amics del Crist», cridats personalment, elegits i enviats per Ell. Segur que tots hem conegut algun mossèn que portem al cor de manera especialíssima i que ha estat per a nosaltres un exemple d'entrega sense reserves, ben compromès molt generosament en l'exercici ordinari del seu ministeri.

Sant Joan Maria Vianney

Estem convidats a fer d'aquest any un any de pregària intensa per aquesta intenció especial i ben precisa. És una convocatòria a «pregar sempre, sense perdre mai l'esperança, sense defallir», actualitzant allò que llegim a l'Evangeli de Lluc (18,1) i a tants altres textos de la Bíblia.

Vulguem acollir, també nosaltres, aquesta invitació i apropem-nos a Déu per alimentar-nos i viure «no sols de pa sinó de tota paraula que surt de la boca del Senyor» (Dt 8,3; Mt 4,4). La pregària la fem acompanyats per Jesús i en el seu nom. D'aquesta manera, la Paraula de Déu «fa llum a les meves passes, és la claror que m'il·lumina el camí» (Sal 119,105), un camí fet a base de repetir actes de conversió a Déu i als germans, un procés personal que a tots ens ha de dur a discernir sobre la coherència de les nostres vides, i a nosaltres (capellans i bisbe) sobre la validesa de la nostra espiritualitat i acció pastoral. Perquè la Paraula de Déu, si bé és com la pluja que amara la terra, la fecunda i la fa germinar, fent florir l'aridesa dels nostres deserts espirituals (cf. Is 55,10-11), també és «viva i eficaç i més penetrant que una espasa de dos talls: arriba a destriar l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels ossos; i discerneix les intencions i els pensaments del cor» (He 4,12).

El Papa, en la carta de convocatòria, reconeix que hi ha també situacions deplorables en les que l'Església mateixa sofreix per la infidelitat d'alguns dels seus ministres i el món pateix l'escàndol i l'abandó. Però davant d'aquestes situacions, diu ell, el més convenient no és tant ressaltar escrupolosament les debilitats i sí renovar el reconeixement gojós de la grandesa del do de Déu que ha estat encarnat en esplèndides figures de pastors generosos, consellers clarividents i pacients, religiosos plens d'amor a Déu i als germans. En aquest sentit, l'ensenyament i l'exemple de sant Joan Maria Vianney és un referent molt significatiu.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

► **Novetat: A partir del 4 d'octubre**, cada diumenge, de 2/4 de 6 a les 6 de la tarda, la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida té 1/2 hora de programa en Ràdio Estel i Ràdio Principat (FM 91.5). Podeu sintonitzar i escoltar-nos.

Reunió dels bisbes catalans

Els dies 6 i 7 d'octubre de 2009 ha tingut lloc la reunió n. 192 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a la Casa d'Espiritualitat «Maria Immaculada», de Tiana i a Barcelona. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona, i hi han assistit tots els seus membres.

1. En relació al Projecte de «Llei de l'avortament», aprovat recentment pel govern espanyol, els bisbes catalans s'adhereixen plenament a la declaració publicada per la Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola el propassat 17 de juny i titulada «Atemptar contra la vida dels que van a néixer, convertit en dret».

Com diu l'esmentada declaració, «els bisbes no han deixat mai de recordar la doctrina de l'Església, segons la qual la llei natural i divina exigeix que tota vida humana ha de ser respectada com a sagrada des de la concepció a la mort natural. Per tant, no poden menys de compartir el rebuig que la legislació projectada suscita en diverses i rellevants institucions així com en una gran part de la societat.»

«Entre les iniciatives per a la defensa del dret a la vida i per a la justa promoció de la maternitat, nombroses associacions han cridat els ciutadans a expressar-se a favor d'aquestes finalitats amb una manifestació convocada pel 17 d'octubre a Madrid. Els bisbes consideren legítima i convenient aquesta convocatòria i la participació en ella.»

Així mateix, els bisbes manifesten que en aquesta qüestió «és també molt necessària l'oració. En previsió dels greus problemes plantejats, aquest any de 2009 ha estat especialment dedicat a l'oració per la vida humana incipient. Els bisbes exhorten a tots els fidels a pregar amb insistència, perquè el dret a la vida dels que van a néixer sigui adequadament protegit per les nostres lleis.»

2. En relació a l'Any Jubilar Sacerdotal, amb motiu del 150è aniversari de la mort de sant Joan Maria Vianney, el sant rector d'Ars, iniciat pel Sant Pare el propassat 19 de juny, els bisbes han informat sobre les diferents activitats que duran a terme en cadascuna de les diòcesis i han decidit convocar una Jornada Interdiocesana del clergat de les deu diòcesis catalanes, coincidint amb la beatificació del màrtir Dr. Josep Samsó i Elías, prevere barceloní i rector de Mataró, en la data que s'anunciarà oportunament.

3. En la tarda del dimarts dia 6, els bisbes s'han reunit amb els delegats diocesans i els directors de les Càritas diocesanes de les diòcesis catalanes, coordinades a Càritas Catalunya, per tractar de les qüestions més importants relacionades amb la crisi econòmica i social actual.

La Sra. Carme Borbonès, presidenta de Càritas Catalunya, ha presentat als bisbes un detallat informe en el qual ha exposat els diferents aspectes del servei que duen a terme les Càritas. Ha subratllat que a Càritas treballen 12.000 voluntaris (amb un increment del 20% en el darrer any) i que el 80% de les aportacions amb les quals procuren pal·liar les múltiples necessitats de les persones ateses, que s'eleva a més de 30 milions d'euros en ajudes, provenen de donacions particulars i només un 20% d'ajuts oficials. Ha destacat també alguns aspectes a tenir en compte com són la feminització de la pobresa, la necessitat de les famílies que no poden arribar a final de mes, les exigències imperioses d'ajuda, l'assistència psicològica, la problemàtica del col·lectiu immigrant i el paper de les administracions.

En el col·loqui posterior, els bisbes han aprofundit en els diferents aspectes de

l'informe, han agraït a tots els qui treballen a les Càritas el seu esforçat servei i fan una crida als fidels i a tota la societat en general a ajudar de manera constant, amb aportacions econòmiques i personals, totes les institucions que treballen al servei dels més necessitats.

4. Mons. Salinas, encarregat de l'àmbit catequètic en la CET, ha informat amb detall als bisbes de la implantació que s'està duent a terme en les diòcesis catalanes i balears del nou Catecisme *Jesús és el Senyor*, el qual conté l'exposició de la fe adaptada als infants de 6 a 11 anys. Així mateix, ha informat dels diferents actes de presentació del Catecisme i del ressò que ha tingut en relació al seu contingut i als materials complementaris, com són el quadern d'activitats i la guia per als catequistes.

Els bisbes esperen que el nou Catecisme, treballat adequadament, ajudi a iniciar i a consolidar en la fe cristiana les noves generacions.

5. Mons. Vives, encarregat de l'àmbit litúrgic en la CET, ha presentat als bisbes el *Calendari Litúrgic* ja editat per al pròxim any 2010. Aquest *Calendari Litúrgic 2010* és l'ordenament particular per a les deu diòcesis catalanes amb seu a Catalunya, que els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense han determinat per a les seves diòcesis. El calendari ha estat reclamat pels delegats diocesans de Litúrgia de Catalunya i els bisbes creuen que farà un bon servei a tots els sacerdots, religiosos, religioses, parròquies i comunitats cristianes que han de preparar les celebracions per viure units a l'Església que celebra el seu Senyor.

Els bisbes de Catalunya, en posar a les mans de tots els responsables de les celebracions aquest *Calendari Litúrgic 2010*, agraeixen la valuosa aportació dels qui l'han fet possible, de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia (CIL) amb les seves tres seccions de Litúrgia, de Música i de Versions, així com de les delegacions diocesanes de Litúrgia de les deu diòcesis catalanes i del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona, així com dels estudiosos i mestres que els han ajudat.

6. Els bisbes donen gràcies a Déu per la imminent canonització el dia 11 d'octubre d'un nou sant català, el P. Francesc Coll i Guitart, dominic i gran predicador, fundador de les religioses dominiques de l'Anunciata, així com del germà trapenc Rafael Arnáiz i altres tres beats que seran canonitzats pel Papa Benet XVI. Han tractat així mateix dels diferents actes que tindran lloc a Roma amb motiu de la canonització i els actes d'acció de gràcies a les Diòcesis de Catalunya.

7. El cardenal Martínez Sistach ha invitat els bisbes a participar a la Jornada d'homenatge al bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Joan Carrera Planas, traspassat ara fa un any, jornada que tindrà lloc el pròxim dissabte 17 d'octubre, al Seminari de Barcelona.

8. Finalment, els bisbes s'han congratulat i han felicitat l'Escola de Mestres Blanquerna, integrada dins la Universitat Ramon Llull, i el P. Francesc Riu, salesià, que han estat guardonats pel Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya amb els Premis Catalunya d'Educació 2009.

9. Al matí del dimecres dia 7, els bisbes han assistit a la inauguració oficial del curs 2009-2010 de la Facultat de Teologia de Catalunya, de la Facultat de Filosofia de Catalunya, de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona i de l'Institut de Teologia Fonamental.

DIUMENGE XXX DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,7-9)

Això diu el Senyor: «Crideu d'alegria, celebren la sort de Jacob, la primera de les nacions, proclameu que el Senyor ha salvat el seu poble, la resta d'Israel! Jo els faré venir del país del Nord, els reuniré des de l'extrem de la terra. Tots hi seran: cecs, coixos, mares que crien; tornarà una gentada immensa. Havien sortit plorant i els faré tornar consolats. Els conduiré als rierols d'aigua, per un camí suau, sense entrebancs. Perquè jo sóc un pare per a Israel, i Efraïm és el meu fill gran».

► Salm responsorial (125)

R. És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

Quan el Senyor renovà la vida de Sió / ho crèiem un somni; / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

Els altres pobles es deien: «És magnífic / el que el Senyor fa a favor d'ells». / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, / emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 5,1-6)

Els grans sacerdots, presos d'entre els homes, són destinats a representar els homes davant Déu, a oferir-li dons i víctimes pels pecats. No els és difícil de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error, perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus pecats igual que pels pecats del poble. I ningú no es pot apropiat l'honor de ser gran sacerdot: és Déu qui els crida, com va cridar Aharon.

Tampoc el Crist no s'atribuí a ell mateix la glòria de ser gran sacerdot, sinó que li ha donada aquell que li ha dit: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat». I en un altre indret diu: «Ets sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec».

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,46-52)

En aquell temps, Jesús sortí de Jericó amb els seus deixebles i amb molta gent. Vora el camí hi havia assegut, demanant caritat, un cec que es deia Bar-Timeu. Quan sentí dir que passava Jesús de Natzaret, començà a cridar: «Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi». Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava encara més fort: «Fill de David, compadiu-vos de mi». Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo». Ells criden el cec i li diuen: «Anima't i vine, que et crida». El cec llançà la capa, s'aixecà d'una revolada, i anà cap a Jesús. Jesús li preguntà: «Què vols que et faci?» Ell respon: «Rabuni, feu que hi vegi». Jesús li diu: «Vés, la teva fe t'ha salvat». A l'instant hi veié, i el seguia camí enllà.

► Lectura del libro de Jeremías (Jr 31,7-9)

Así dice el Señor: «Gritad de alegría por Jacob, regocijaos por el mejor de los pueblos: proclamad, alabad y decid: El Señor ha salvado a su pueblo, al resto de Israel. Mirad que yo os traeré del país del norte, os congregaré de los confines de la tierra. Entre ellos hay ciegos y cojos, preñadas y paridas: una gran multitud retorna. Se marcharon llorando, los guiaré entre consuelos: los llevaré a torrentes de agua, por un camino llano en que no tropezarán. Seré un padre para Israel, Efraín será mi primogénito.»

► Salmo responsorial (125)

R. El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.

Quando el Señor cambiò la suerte de Sió, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos.» / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Que el Señor cambie nuestra suerte, / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla: / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

► Lectura de la carta a los hebreos

(Hb 5,1-6)

Hermanos: Todo sumo sacerdote, escogido entre los hombres, está puesto para presentar a los hombres en el culto a Dios: para ofrecer dones y sacrificios por los pecados. Él puede comprender a los ignorantes y extraviados, ya que él mismo está envuelto en debilidades. A causa de ellas, tiene que ofrecer sacrificios por sus propios pecados, como por los del pueblo. Nadie puede arrogarse este honor: Dios es quien llama, como en el caso de Aarón.

Tampoco Cristo se confirió a sí mismo la dignidad de sumo sacerdote, sino aquel que le dijo: «Tú eres mi Hijo: yo te he engendrado hoy», o, como dice otro pasaje de la Escritura: «Tú eres sacerdote eterno, según el rito de Melquisedec.»

Jesús guareix un cec. Pintura de Luigi Filocamo, Museu d'Art Modern. Ciutat del Vaticà

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 10,46-52)

En aquel tiempo, al salir Jesús de Jericó con sus discípulos y bastante gente, el ciego Bartimeo, el hijo de Timeo, estaba sentado al borde del camino, pidiendo limosna. Al oír que era Jesús Nazareno, empezó a gritar: «Hijo de David, Jesús, ten compasión de mí.» Muchos lo regañaban para que se callara. Pero él gritaba más: «Hijo de David, ten compasión de mí.» Jesús se detuvo y dijo: «Llamadlo.» Llamaron al ciego, diciéndole: «Ánimo, levántate, que te llama.» Soltó el manto, dio un salto y se acercó a Jesús. Jesús le dijo: «¿Qué quieres que haga por ti?» El ciego le contestó: «Maestro, que pueda ver.» Jesús le dijo: «Anda, tu fe te ha curado.» Y al momento recobró la vista y lo seguía por el camino.

COMENTARI

L'esperança dels febles

Davant el repte de les carències humanes es donen reaccions ben diverses. Hi ha un sector de gent que ho ignora i que fa tots els possibles per no deixar-se afectar per la magnitud del dolor del món. Un altre sector reacciona des del paternalisme i fa alguna cosa, però sense plantejar-se un nou model de vida i de societat que vagi eliminant les causes del problema.

Les lectures d'avui ens ofereixen dos elements que ens poden ajudar a superar la fredor i el paternalisme. El primer element consisteix a prendre

consciència de les nostres pròpies carències i febleses. El segon element ens mostra la manera d'actuar de Déu davant el dolor de les persones.

Solament quan ens adonem que nosaltres, també, estem plens de grans febleses —com expressa la carta als hebreus en referència als sacerdots— podem obrir la nostra ment i el nostre cor a les carències dels altres. Al mateix temps que ens obrim a llur dolor, preparem el terreny per viure les nostres pròpies debilitats d'una manera comprensiva i constructiva.

La manera d'actuar de Déu no ens estalvia *sortir plorant* a la recerca de la solució, però ens acompanya en el compromís i ens permet *tornar consolats*. Així, Déu ens associa al seu amor i ens fa subjectes de la transformació del món.

L'evangeli ens projecta una diapositiva bellíssima d'aquesta manera de fer, pròpia de Déu, perquè allibera el cec, però solament després que ell *ha cridat* demanant l'alliberament i *ha tirat la capa de la passivitat*, per atansar-se confiat al Crist.

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Rm 8,12-17 / Sl 67 / Lc 13,10-17 ■ **dimarts**: Rm 8,18-25 / Sl 125 / Lc 13,18-21 ■ **dimecres**: Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19 ■ **dijous**: Rm 8,31b-39 / Sl 108 / Lc 13,31-35 ■ **divendres**: Rm 9,1-5 / Sl 147 / Lc 14,1-6 ■ **dissabte**: Rm 11,1-2a.11-12.25-29 / Sl 93 / Lc 14,1.7-11 □ **diumenge** vinent, Tots sants (lit. hores: 3a setm.): Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jn 3,1-3 / Mt 5,1-12a.

LA TRANSMISSIÓ DE LA FE AVUI

Crist, la nostra esperança

En tots els temps i en totes les societats el missatge cristià ha trobat resistència, incomprensió i, fins i tot, persecució, però no hi ha cap mena de dubte que, ara mateix, la situació posseeix un grau d'urgència i d'incertesa que no té cap paral·lel en el passat. A més, cal afegir-hi que aquesta situació era del tot impensable fa sols trenta o quaranta anys.

En totes les èpoques històriques, al marge de les imatges ideals i hagiogràfiques que sovint en tenim, la fe cristiana ha estat posada a prova durament, perquè el cristià sempre és un *home provat*, és a dir, algú que creu, espera i estima malgrat totes les evidències que té —o que li sembla tenir— en un sentit contrari, malgrat la innegable presència del mal en el món i en les nostres mateixes vides.

Malgrat tot, la nostra confiança és que Jesucrist vol ser —i és— el nostre contemporani en la diversitat d'espais i

de temps de cada ésser humà al marge del sexe, la raça, la religió i la cultura.

Si Déu ve a nosaltres en el Crist, si Déu és present en tota la creació, en tots els racons del món i en totes les profunditats de l'ésser humà, per fosques i amagades que siguin, l'acció redemptora de Crist a favor nostre transforma contínuament la realitat, malgrat la presència innegable del mal i de la mort en el món i els éssers humans. Ell és el Logos salvador, eternament present i operant en l'acció creadora de Déu, tal com s'afirma explícitament en el pròleg de l'evangeli de sant Joan.

Amb tota la raó del món, sovint s'ha dit que tots els temps —també el nostre— estan en mans de Déu. Crec que aquest convenciment és especialment important en el moment present.

P. Lluís Duch, monjo de Montserrat

(La crisi de la transmissió de la fe,

Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2007)

CAMINS VERS LA LLIBERTAT

Honraràs pare i mare

El quart manament —d'honrar els pares— no va dirigit principalment als nens i adolescents, sinó sobretot als homes i dones adults. Honrar els pares vol dir que Déu pren partit pels pares, sobretot quan ells no poden valer-se per si mateixos. Honrar els pares vol dir cuidar-los per tal que puguin viure d'una manera humanament digna i lliure.

Honrar significa, abans que tot, respectar els pares. Si jo menyspreo els meus pares, sempre menyspreo també una part de mi mateix. No he pas de glorificar els meus pares. Però sí que els he de tenir consideració. Tenir-los en consideració significa entendre allò que els ha pogut, amb quines coses han topat, què els ha fet viure. Com a mínim he d'intentar comprendre per què són tal com són o per què han viscut de tal manera i han tingut aquesta actitud.

Si considero amb respecte la seva vida, hi trobaré moltes coses que també a mi em fan bé. I alguna vegada em descobriré davant d'ells i em diré a mi mateix: m'admiro d'allò que han fet i de com han lluitat en la seva vida. M'adonaré dels valors amb els quals han viscut i que també avui dia serien bons per a mi.

Els pares sovint tenen por d'assenyalar uns límits als seus fills, perquè recorden que la seva pròpia educació fou massa rigorosa. És decisiu que els pares, bo i posant unes fites al fill, sempre li mostrin respecte. Uns fills que hagin crescut sense uns límits se senten sovint abandonats a si mateixos i als seus capricis.

En la meua conversa espiritual amb fills i filles grans, sento un gran respecte pels fills que volen tenir cura ells mateixos dels seus pares vells, però també els dic que han de tenir en compte els seus propis límits. Honrar algú no vol pas dir satisfer totes les seves expectatives, sinó respectar-lo a ell i respectar-me a mi. Amb aquest respecte mutu, tots creixerem, els pares i els fills.

Honrar els pares significa ésser agraïts amb aquells que ens han engendrat i educat, i restar agraïts als nostres ascendents. Qui no respecti la seva ascendència queda desarrelat. Sense respecte als pares no hi pot haver autoestima.

Anselm Grün

(Els deu manaments, Editorial Claret)

SANTORAL

25. ✚ Diumenge XXX durant l'any. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa); sants Crisant i Daria, esposos mrs. (284) de Roma; sants Crispí i Crispinià, mrs. (s. III), patrons dels sabaters.

26. Dilluns. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

27. Dimarts. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. Dimecres. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silvi, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. Dijous. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

30. Divendres. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. Dissabte. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Volfang, bisbe; santa Lucil·la, verge i màrtir.

PSICOLOGIA DE LA FAMILIA

Se ha perdido la autoridad

Muchos progenitores y educadores en general —incluyendo aquí a los maestros—han perdido la autoridad. Lo que se dice popularmente *han tirado la toalla*. Y alguien tiene que recogerla y ponérsela sobre los hombros y decir con energía y convencimiento: «¡Aquí estoy yo!». Porque de no ser así, si algún miembro responsable no asume la autoridad en la familia, ésta va inexorablemente a la deriva. Para que una familia funcione educativamente es imprescindible que alguien en ella se resigne a ser adulto.

Algunos psiquiatras nos apresuramos a puntualizar que, ciertamente, los hijos de padres autoritarios se rebelan y viven la aventura de transgredir las reglas hasta reorganizar sus propias normas, pero los niños criados sin normas carecen de referentes para organizar su propia vida. La flexibilidad, un valor muy importante para educar, no puede confundirse con tolerancia generalizada o permisividad sistemática.

Concluyendo. Para educar hay que imponer disciplina, con objetivos claros y concretos, manteniendo coherencia entre lo que decimos y lo que luego hacemos. Los hijos demandan límites que les ayuden a desarrollarse adecuadamente. De alguna manera hay que actualizar los consejos que ya daba Erasmo en el siglo XVI: «Los árboles que crecen solos son árboles que no tendrán ningún fruto o tendrán malos frutos. Los hombres no nacen hombres, sino que se hacen a través de la educación».

Dr. Paulino Castells

(Psicología de la familia, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

ENTREVISTA

▶ JOSÉ RAMÓN ALBA

Canvi de prioritats

«El sacerdoti és abans que res una vocació, una crida de Crist que ens configura especialment amb Ell; de manera que som el mateix Crist en l'administració dels sagraments». Així defineix el sacerdoti Mn. José Ramón Alba, que va rebre l'ordenació presbiteral de mans del Prelat de l'Opus Dei el propi 6 de setembre. Fins fa ben poc, aquest enginyer del motor ha estat treballant com a directiu a l'empresa automobilística SEAT. La seva tasca de directiu l'ha canviada radicalment per les responsabilitats pastorals que desenvolupa amb les famílies i els alumnes del Col·legi Xaloc de l'Hospitalet de Llobregat.

Com es passa de ser un directiu de SEAT a servir a Déu per la via del sacerdoti?

No és fàcil d'explicar. Sempre he intentat seguir la voluntat de Déu. La meua crida a l'Opus Dei em va fer veure la grandesa de viure en el món i trobar Déu en el treball, en les relacions de família i d'amistat, en la diversió... L'Obra m'ha ensenyat a entendre que la nostra existència es pot resumir en servir Déu i els altres per Déu. Totes aquestes coses estaven en continuïtat amb el que havia après a casa. Amb els anys, vaig veure la possibilitat que Déu em cridés al sacerdoti. Aquest camí és una nova manera de servir a Déu i als altres a través de les realitats sacramentals i de la predicació de la Paraula.

Què considera més complicat, l'enginyeria automobilística o la de la fe?

Sens dubte, l'enginyeria de la fe. L'economia de mercat, l'enginyeria estan sotmeses a unes lleis, que es poden predir més o menys o a les quals ens podem anticipar per assegurar uns objectius. El seguiment de l'Evangeli depèn del coneixement que en tinguem i de la nostra voluntat de seguir-lo. La Paraula de Déu només és fructífera quan madura en el nostre cor. No hi ha una llei entre la proclamació de l'Evangeli i el seu seguiment. Déu ha creat l'home lliure i, per tant, respecta la voluntat humana.

El lema «amor fins al detall» l'utilitzaven els alemanys de SEAT i el va aprendre a l'escola Xaloc. Sembla una casualitat...

L'home s'expressa a través del seu actuar. La llei de l'amor està per damunt del deure o de la del compromís. Sant Josepmaria deia a *Camí*: «Feu-ho tot per Amor. Així no hi ha coses petites: tot és gran. La perseverança en les coses petites, per Amor, és heroisme» (núm. 813). El poble alemany és conegut per la seva minuciositat i professionalitat en la feina. Perquè el treball pugui ser ofert a Déu ha d'estar ben fet; a Déu no li podem oferir nyaps o una feina descuidada. Més que una casualitat és quelcom coincident entre el missatge de l'Opus Dei i la professionalitat i competència alemanyes.

Òscar Bardají i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

El bisbat es pren el pols

Invitats pel nostre bisbe Joan: junts, com a membres de l'Església de Lleida, ens prenem el pols:

a) Primera etapa: fins Nadal

Aquests mesos ens donen oportunitat de fer una «observació acurada» de la nostra responsabilitat pastoral i elaborar els reptes i els signes d'esperança.

Animo a fer-ho amb «esperit d'Advent» i ben oberts a descobrir la crida de Déu que anirem compartint, convertint-nos més i més al misteri de Betlem.

b) Fins Pasqua de Resurrecció

Serà un temps d'elaboració dels criteris evangèlics eclesials, aprofundint en la crida de Déu a caminar vers una «Nova Humanitat».

Ho farem buscant «entre tots» la manera de traduir els criteris en directrius operatives, línies d'acció, discernint la prioritat pastoral del moment present.

c) La Diada de Pentecosta

És el temps de prendre decisions, des de la confiança plena en el Pare, a la llum del Crist Ressuscitat i amb la força de l'Esperit.

Ho faríem realitzant una Assemblea Diocesana per a celebrar el camí recorregut i optar per una vivència de l'Església que sigui «casa de tots i cosa de tots».

Eco del Consell Pastoral Diocesà

El dia 2 d'octubre de 2009, solemnitat de la Mare de Déu de l'Acadèmia, a les 18 h, a la Casa d'Espiritualitat de la diòcesi, Mons. Joan Piris, presidí, per primer cop, la sessió plenària del Consell Pastoral Diocesà. Fou moderadora de la sessió la Sra. Ma Àngels Altarriba. Es començà, com és costum amb una estona d'oració. L'actual Consell roman en funcions per Decret de 25 de setembre de 2008.

El bisbe Joan va fer el lliurament als consellers i conselleres de la seva **carta pastoral «Entre tots i per al bé de tothom»**, i va presentar les línies mestres del document. L'objectiu es posar en marxa l'acció pastoral de l'Església diocesana de Lleida. (Vegeu el darrer *Full Dominical*)

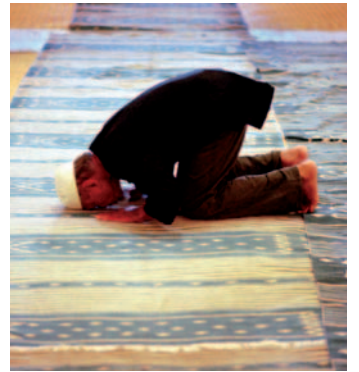
Tot seguit, Mn. Josep A. Jové, vicari episcopal de pastoral, presentà a tres preveres colombians de la Diòcesi germana de Cali que ens ajudaran en la vida pastoral des de l'Arxiprestat de Baix Segre. Són el pare Jhony, el pare Jorge Emerson, el P. Edison, els acompanyarà durant aquestes primeres setmanes el P. Carlos. Ha vingut també un seminarista Juan Ignacio. El dia 7 de novembre s'afegirien també dos preveres de la Diòcesi de Santa Rosa de Osos, el P. Casildo i el P. Alexánder.

Com a segon tema de l'ordre del dia figura l'explicació de **les àrees de pastoral**. Mn. Ramon Prat, vicari general, diu que Mn. Josep A. Jové, s'encarregaria més de la Cúria i l'àmbit territorial (parròquies i santuaris), i ell de les delegacions, departaments i secretariats, les quals es dividirien en tres grans àrees: espiritualitat i litúrgia, transmissió de la fe i pastoral caritativa i social. Tot seguit, i abans de passar al treball per grups, hi hagueren diverses informacions: de la pastoral penitenciària, del departament de Mitjans de Comunicació Social, de la delegació d'ensenyament, de la delegació d'ecumenisme i diàleg interreligiós, de la pastoral universitària, de la delegació de família i vida.

Aquesta primera reunió del Consell Pastoral Diocesà ha volgut tenir un caire d'esperó al curs pastoral, tot començant a treballar a la llum de la carta pastoral «Entre tots i per al bé de tothom».

Diàlogo con el Islam

El Sínodo para África que tiene lugar este mes de octubre en el Vaticano, el obispo Ambrise Ouedraogo, de Madrad (Níger). «En Níger el Islam está presente masivamente y atañe a todas las actividades de la vida social, cultural, económica y política. Las mezquitas y madrazas son omnipresentes. Asistimos entonces a la creación de orfanatos, centros médicos y centros de solidaridad. Algunos de los nuevos movimientos islámicos reformistas alimentan las radios y televisiones privadas con programas religiosos, con el objetivo de formar a los creyentes musulmanes para que vivan y practiquen mejor la religión islámica. La Iglesia Familia de Dios en Níger, inmersa en este contexto sociocultural y religioso, y consciente de su situación de minoría, se esfuerza por vivir y dar testimonio del amor de Dios para ponerse al servicio de la Reconciliación, de la Justicia y de la Paz. La Iglesia de Dios en Níger hace del diálogo islamo-cristiano una prioridad pastoral en su misión de evangelización. Sin pretender llevar a cabo acciones extraordinarias o iniciativas sorprendentes, las comunidades cristianas, apoyadas y animadas por sus pastores, se esfuerzan por buscar y vivir una fraternidad universal en el espíritu de gratuidad con sus hermanas y hermanos musulmanes, a través de un diálogo de vida, de escucha y de respeto por los demás, de intercambios de buenos procedimientos en los acontecimientos más significativos de la vida humana».

Agenda

Diumenge 25 d'octubre.—A Saragossa, té lloc la 3a trobada nacional de l'Apostolat de la Divina Misericòrdia.

Dilluns 26 d'octubre.—De les 19 a les 21.30 h, a l'IREL, curs de formació per a catequistes, amb Mn. J. A. Baró i el P. Marc Vilarassau.

Dimarts 27 d'octubre.—A les 17 h, a la sala d'actes de Càritas Diocesana de Lleida, jornada de formació: encíclica «Caritas in veritate», a càrrec de Mn. Carles Sanmartín Sisó, delegat de Càritas Lleida.

Dijous 29 d'octubre.—Unitat Pastoral Cappont, a les 8 de la tarda i als locals de Sta. Teresa Jornet, trobada bíblica: «El cel? L'infern? Salvar-se? Què ens diu la Bíblia...» amb Mn. Josep Alexandre Baró.

Dissabte 31 d'octubre.—Lectio Divina a la catedral, a les 5 de la tarda, amb Mn. Daniel Turmo.

Dissabte 7 de novembre.—A la sala d'actes de Càritas Diocesana de Lleida, II Trobada General de voluntaris de Càritas Lleida 2009.

EL SETRILL

Ésser creat és ésser cridat

En aquest temps de tardor, la natura es vesteix de colors plurals, com per dir-nos que l'exuberància de l'estiu no s'acaba, sinó que s'expansiona en tonalitats que oculten una vida minvant. Però hi haurà l'hivern... i el cicle natural donarà raó a la vida i al cosmos. Meravella de la natura i misteri de la vida. I la Creació, que és més que la bellesa que contemplem, i el Creador, que continua permanentment el seu acte creador. Cal que en parlem generosament: la Creació és el primer do de Déu, el do original; el primer camí traçat per Déu per iniciar la seva relació amb els

humans. De fet, la creació és la primera revelació de Déu.

Ho diem, de manera conscient o inconscient, i fa part de la nostra fe cristiana: «crec en un Déu... creador». Què vol dir, o què volem dir, creure en Déu creador? Doncs que la meva situació de creatura em manifesta que sóc un signe de l'amor de Déu. És reconèixer la meva creació com una crida. Ésser creat és ésser cridat per Déu. La creació és, doncs, una vocació. Cal expressar-ho amb senzillesa: dir a Déu: «jo crec en Vós que m'heu creat», és dir-li igualment: «Jo crec en Vós que em crideu».

La nostra vocació de creatures humanes esdevindrà encara vocació filial. És a dir, el fet de néixer és un preludi al nostre baptisme. Néixer com a creatura humana és ja néixer per a Déu, en un món on tota persona humana és radicalment cridada a esdevenir fill i filla de Déu. Cal dir, doncs, que pel sol fet de la creació ens reconeixem com un do de Déu. Cadascú és per a si mateix un signe que Déu em dona per dir-me que m'estima.

Josep Alexandre Baró

Director del Departament de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida